

Sikersorozat a -tv műsorán!

New York Times bestsellerszerző

L. J. SMITH

Tombolás

Vámpír- naplók

*finep
selection*

L. J. Smith

Vámpír- naplók

STEFAN NAPLÓJA
3. rész
SÓVÁRGÁS

L. J. Smith

regényei

valamint

Kevin Williamson és Julie Plec
televíziós sorozata alapján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Ha földre folyt a vér, van-e váltsága még?*¹

AISZKHÜLOSZ: ORESZTEIA

¹ Devecseri Gábor fordítása.

A minden megváltozott. A testem, a táplálkozásom.
A lelkem.

Tizenhét évem során több tragédiának voltam tanúja, mint más egész életében – ráadásul ezek jelentős részét én magam okoztam. Mint ólomsúlyú terhet cipelem saját halálom emlékét, és a bátyámét. Hallom, ahogy utolsót lélegzünk a virginiai Mystic Falls mohalepte fáinak közt, és látom, ahogy apám élettelen teste mozdulatlanul hever a dolgozószobájának padlóján, a pompás Veritas birtokunkon. Érzem az elszenesedett templom szagát, ahol a város összes vámpírját elégették, és szinte ízlelem a számban azok vérének, kiknek életét az átalakulásom utáni napokban, pusztán az éhségtől hajtva, közönyösen elvettem. Tisztán emlékszem még az álmodozó, kíváncsi fiúra, aki egykor voltam, és akinek megszakkadt volna a szíve, ha előre tudja, miféle alávaló lénné változik.

De hiába alakult át minden porcikám, a világ körülöttem a régi. A gyerekek felnőnek, kerek arcuk lassan megnyúlik. A fiatal szerelmesek lopva egymásra mosolyognak, miközben az időjárásról csevegnek. A holdvilág örzi a szülők álmát, míg az első napsugár fel nem ébreszti őket. Az emberek esznek, dolgoznak, szeretnek, s ezalatt a szívük egyenletesen lüktet, pumpálja a vérüket, amely úgy csábít, mint kobrát a kígyóbüvölő andalító zenéje.

Nemrég még megvettem a halandó élet egyhangúságát, és úgy hittem, hogy az Eröm magasabb rendűvé tett. Katherine a saját példájával arra tanított, hogy az idő múlása nem fog rajtunk, vámpírokon, így szabadabbak vagyunk, megtehetjük, hogy csak a pillanatnak élünk, és egyik érzéki örömből vethetjük magunkat a másikba anélkül, hogy a következmények miatt kellene aggódnunk. Amikor New Orleansba érkeztem, egészen megmámorosodtam az Erömtől meg a bámulatos gyorsaságomtól, és úgy pusztítottam az embereket, mintha az életük teljesen jelentéktelen volna. Minden csepp meleg vértől elevenebbnek éreztem magam, legyőzhetetlennek, bátornak, hatalmasnak.

A vérszomj elhomályosította a józan eszemet. Sokakat megöltem, válogatás nélkül, s áldozataimnak még az arcára sem emlékszem. Egyet, Callie-t kivéve. Lángoló vörös haja, tisztán ragyogó zöld szeme, bársonyos arca, nemes tartása... Minden részlet fájdalmasan élesen rajzolódik ki előttem.

Bátyám – és egykor legjobb barátom –, Damon mérte rá a végső csapást.

Nem tudta megbocsátani, hogy vámpírrá változtattam, ezért megfosztott a szerelmemtől.

Callie újra eszembe juttatta, mit jelent embernek lenni, és megtanított becsülni az életet. A halála miatt szüntelenül gyötör a lelkiismeret-furdalás.

Az Eröm azóta teher, az állandó vérszomj átok, és a halhatatlanság ígérete irtózatossá kerestként nyomja a vállam. A vámpírok szörnyetegek, gyilkosok! Soha, soha többé nem feledkezhetek meg erről, nem hagyhatom, hogy a szörnyeteg ismét átvegye az irányítást! Semmi sem oldoz fel a bátyám ellen elkövetett bűn alól: helyette döntöttem. Most azonban mindent meg kell tennem, hogy elkerüljem a sötét ösvényt, amelyen ő

oly eltökélten halad előre. Már ő az, aki kéjeleg új élete véres szabadságában, én pedig keservesen bánom, hogy ide jutottunk.

Mielőtt elhagytam New Orleanst, küzdöttem a démonnal, akivé a testvérem lett. Most, hogy új életet kezdek a messzi Északon, ahol senki nem ismert engem sem emberként, sem vámpírként, már csak a bennem lakozó démonnal kell megküzdenem: az éhséggel.

A távolból szívdobogást hallottam, mely elnyomva a város zaját, egyre csak hívott. Valaki letért a kitaposott ösvényről, és óvatlanul elkószált a társai mellől.

A nap már lenyugodott a Central Park fölött, ahol azóta, hogy két hete New York Citybe érkeztem, meghúztam magam. A burjánzó vadon színei egyre halványodtak, az árnyak sűrűsödtek. A narancsvörös izzással beragyogott kék ég feketére váltott, a felázott föld vörösesbarna árnyalatban tündökölt.

A világ csöndbe borult körülöttem, visszafojtotta lélegzetét, mint mindig ebben az órában, amikor a lakói váltják egymást: az emberek nappali társaságaikkal együtt bezárkóznak, az éjszaka gyermekei pedig, mint én magam is, kimerészkednek vadászni.

A gyűrű segítségével, amelyet Katherine-től kaptam, képes vagyok napfényben is járni. Mégis, és ez már így megy az idők kezdete óta, a vámpíroknak könnyebb áldozatokat szedni, ha leszáll az est. Az alkonyat homályában védtelenné válnak mindazok, akik nem rendelkeznek az éjszakai ragadozók kiélezett látásával és hallásával.

A szívdobogás, melyet követtem, egyre gyengült: a halandó távolodott. Kétségbeesetten, minden erőmet összeszedve üldözőbe vettem. A táplálkozás hiánya legyengített, nehezemre esett a futás.

Ráadásul a környéket sem ismertem, a fák, a növények, az indák oly idegenek voltak számomra, mint az emberek, akiknek a léptei alig negyed mérföldnyire kopogtak a macskaköveken.

A vadász azonban, bárhol is legyen, vadász marad. Átugrottam egy satnya, kiszáradt bokrot, majd egy befagyott patakot – nem úszkáltak benne a lusta törpeharcsák, amelyeket oly sokszor elnézegettem gyerekkoromban. Amikor egy mohával borított kövön landoltam, megcsúsztam, és az aljnövényzetbe buktam, ezek után hiába reménykedve, hogy nem csapok nagy zajt.

Az áldozatom meghallott, rájött, hogy közeledik a halála, és futásnak eredt.

Ijesztő látványt nyújthattam a kócos, sötét hajammal, halottsapadt arcommal, egyre élénkebb vörös szememmel: vámpírtermészetem átvette az irányítást. Megvadulva rohantam a fák között, a New Orleans-i barátomtól, Lexitől kapott finom ruhákban. A nagy sietségben a fehér selyeming ujjá el is szakadt.

Az áldozatom felgyorsított, de eltökéltem, hogy nem hagyom megszökni!

Vérszomjам olyannyira fellángolt, hogy már nem tudtam uralkodni magamon. Kéjes fájdalmat éreztem, miközben kipattantak a szemfogaim. Miközben zajlott az átalakulás, az arcom egészen felhevült. Az Erőm átvette a hatalmat, az érzékeim kiélesedtek – felébredt bennem a kiéhezett vámpír.

Embert és állatot meghaladó sebességgel szökelltem. Azzal az ösztönrel, ami ott szunnyad minden élőlényben, a szerencsétlen pára megérezte, hogy közeleg a vég, és már pánikba esve bukdácsolt a fák között. A szíve szédítő ritmussal dörömbölt: *da-damm*, *da-damm*, *da-damm*.

Az a kevés emberi, ami még megmaradt bennem, előre bánta, amire készültem, de a vér után sóvárgó vámpír énem felülkerekedett rajta.

Utolsó lendülettel rávettem magam a zsákmányra: egy jól megtermett, falánk mókusra, aki, némi táplálék reményében, elhagyta a társait. Mintha lelassult volna az idő, amikor félrerántottam a fejét, nyakába mélyesztettem a fogam, és kiszívtam az életerejét.

Valamelyest csökkentette a büntudatomat, hogy emberként is ettem mókust. Bátyámmal gyakorta vadásztunk rájuk odahaza Mystic Fallsban, a birtokot környező sűrű erdőben. A mókusok az év nagy részében elég sovány táplálékul szolgáltak, az őszt kivéve, amikor meghíztak a diótól, amelynek íze a húsukat is áthatotta. A keserű, rossz mókusvér azonban messze nem tűnt oly fenséges lakomának. Táplálék volt csupán, annak is elég szegényes, viszolyogva nyeltem. Gúnyt űzött belőlem, hiszen alig emlékeztetett az emberek ereiben áramló mámorító nedűre.

Márpedig én abban a pillanatban, amikor Damon végzett Callievel, megfogadtam, hogy távol tartom magam az emberektől, soha többé nem okozom a halálukat, nem táplálkozom belőlük, és nem szeretek beléjük, mert akaratlanul is csak fájdalmat és pusztulást hozok rájuk. A vámpírélet ugyanis erről szól – legalábbis bosszúálló bátyámmal a nyomomban mindenképp.

A fejem fölött, a szilfa ágai között bagoly huhogott. Az avarban, gyorsan szedve a lábát, egy apró állat iszkolt el. Lehajoltam, és letettem szegény, halott mókust a földre. A seb már nem vérzett, és a végtagokban beállt a hullamerevség. Letöröltem arcomról a vértől ragacsos szőrcomókat, és a park sűrűjébe indultam, hogy minél messzebb a metropolisztól, egyedül lehessenek a gondolataimmal.

Két hete, amióta leugrottam a vonatról, a park közepén aludtam egy barlangszerű vájatban. Az üres, semmitmondó napok múlását kőbe vésett rovátkákkal jelöltem, máskülönben egybefolytak volna. A barlang mellett elkerített rész terült el, ahol a Central Parkot építő munkások összegyűjtötték a földdel egyenlővé tett falu² használatónak vélt maradványait, köztük faragott ivókutakat, szobrokat, gerendákat, talapzatokat, sírköveket.

Átfurakodtam egy csupasz bokor mellett – már novemberi fagyok jártak, és a fák levelei lehullottak –, és beleszimatoztam a levegőbe. Tudtam, hamarosan esni fog. Mindazt, amit a vidéki élet során tanultam a természetről, remekül kiegészítették az új létformával járó felfokozott érzékeim.

Hirtelen megfordult a szél, és ingerlő, émelyítő rozsdás szagot sodort magával. Az újabb fuvallattal már fájdalmasan csapta meg orromat a fémes aroma.

A vér szaga. Méghozzá *emberi* vér szaga.

Kiléptem a tisztásra, és egyre szaporábban szedtem a levegőt. A fémes szag most ekkorra mindent áthatott, szinte tapinthatóvá vált. Körbepásztáztam a környéket.

Csak a barlangot láttam, ahol az éjszakákat kínlódtam át, forgolódva, nyugtalanul dobálva magam, amíg el nem jött a hajnal. Mellette meg a lerombolt házakból származó összehajigált gerendák és ajtófélfák s a megszentéstelenített nyughelyekről elhurcolt szobrok és kövek. Messzebb, a távolban, fehéren izzó szobrok és szökőkutak, melyekkel telezsúfolták az egész parkot.

És akkor, egy herceg szobrának tövében, megláttam az ájult, fiatal nőt, a fehér báli ruháján egyre terebélyesedő vérfolttal.

² 1857-ben Seneca Village-et más településekkel együtt lerombolták, lakóikat kiköltöztették, és a helyükön építették meg a Central Parkot. (*a ford.*)

Ereztem, hogy az erek az arcomban megduzzadnak az Erőtől. A szemfogaim, fájdalmasan átszakítva az ínyemet, ismét ki-pattantak. Újra előtört belőlem a vadász: lábujjhegyen osonva készen álltam, hogy az alkalmas pillanatban lecsapjak a zsákmányra. Ahogy közeledtem a lányhoz, érzékeim kiélesedtek: tágra nyílt szemem észrevett minden apró mozgást az árnyak közt, orrcimpám pedig mohón itta be a szagokat. A bőröm is bizsergett, megéreztem volna a legkisebb légmozgást vagy hőváltozást is, a leghalványabb lüktetéseket, amik az *életet* jelentik. Fogadalmam dacára minden porcikám arra vágyott, hogy a lány, haldokló húsba harapva magamba szívjam a lány életerejének minden cseppjét...

Úgy tizenhat éves lehetett, kis termetű, de egészségesnek tűnt. Ahogy küszködve szedte a levegőt, a keble emelkedett-süllyedt. Sötét, hullámos tincseit ezüstös fénnel ragyogta be a rávetülő hold-sugár. Művirágokkal díszített, selyemszalaggal összefogott haja lebomlott, és a tenger hömpölygő hullámaként terült szét mögötte.

Habos, fehér, tüllel szegélyezett ruhája elszakadt, s elöbukkant alóla a sötétvörös selyemkombiné, mely színében teljesen azonos volt a szíve fölötti sebből a mellkasán végigcsorgó vérrrel. Az egyik szarvasbőr kesztyűje szinte feketére ázott, valószínűleg próbálta elállítani a vérzést, mielőtt elvesztette az eszméletét.

Sűrű, ívelt pillája, ahogy félig-meddig öntudatlanul igyekezett kinyitni a szemét, még most is rezgett. Makacsul ragaszkodott az élethez, elszántan küzdött az elméjét egyre jobban eluraló ólmos sötétség ellen.

Hallottam, hogy a szívverése minden megfeszített akaratereje ellenére egyre gyengült, és már hosszú másodpercek teltek el a dobbanások között.

Da...

Damm...

Da...

Damm...

Körülöttem a világ teljes csöndbe borult, csak mi hárman léteztünk: én, a hold és a haldokló lány. Már alig lélegzett, tudtam, nem sokára vége, és nem az én hibámból.

Végighúztam a nyelvemet a fogaimon. Eddig minden tőlem telhetőt megtettem, gondoltam. Mókussal – *egy mókussal!* – enyhítettem az étvágyamat. Mindent elkövettem, hogy ellenálljak sötét énem hívó szavának, a mardosó, belülről pusztító éhségnek. Nem használtam az Erőmet.

De ez az illat...

Zamatos, fémes, édes. Teljesen beleszédültem. Nem az én hibám, hogy megsebesítették a lányt, állapítottam meg. Nem én tehetek róla, hogy egyre terebélyesebb a vértócsa a teste körül. Egy apró kortyocska már semmin nem változtatna... A haláláért a támadója a felelős, én nem ártanék neki...

Megborzongtam. Gyönyörteljes fájdalom futott át a gerincemen és az egész testemen. Az izmaim, akaratomon kívül, saját ritmusukban feszültek meg s ernyedtek el. Tettem még egy lépést a lány felé.

Most már olyan közel voltam hozzá, hogy a vére karnyújtásnyira vöröslött tőlem.

Az emberi vér sokkal több, mint pusztá táplálék: átmelegít, és csordultig tölt Erővel. Az íze semmihez sem fogható, ahogyan a *má-mor* sem, amivel megajándékoz. Egyetlen hörpintés, gondoltam, és máris ugyanolyan lennék, mint New Orleansban: legyőzhetetlen, villámgyors, erős! Megbűvölhetném az embereket, hogy az akaratom szerint cselekedjenek. Addig nyelném a vért, míg el nem halványul a büntudatom, és elő nem tör a sötét lényem. Igazi vámpír lehetnék újra!

Abban a pillanatban mindenről megfeledkeztem: hogy miért jöttem New Yorkba, mi történt New Orleansban, miért hagytam el Mystic Fallst. Callie, Katherine, Damon... Mind a távolba veszttek, semmivé váltak, miközben a józan ész láncait ledobva engedtem a sóvárgásnak, a vérnek, minden kínom és önkívületem forrásának.

Letérdeltem a földre, felhúztam kiszáradt ajkam, és rákésültem a harapásra.

Csak egy nyalást. Egyetlen cseppet. Egy kortyot! Annyira vágytam rá! Győzködtem magam, hogy nem én lennék a gyilkosa! *Valójában* nem miattam halna meg!

A mellkasán, hol bőségesen buzogva, hol kissé elapadva, patakokban csordogált a vér, a szíve pedig lüktetett. Előrehajoltam, kinyújtottam a nyelvem... És akkor a lány bágyadtan kinyitotta az egyik szemét, és sűrű pillákkal keretezett, csillogó szemet láttam, mely éppolyan zölden ragyogott, mint Callie-é.

Eszembe jutott az utolsó emlékem elveszített szerelmemről, ahogy éppolyan kiszolgáltatottan, mint az előttem heverő lány, késsel a hátában, a földön fekvé haldoklik. Damonban még annyi

tisztesség sem volt, hogy lehetőséget hagyjon neki a védekezésre. Aljas módon akkor szúrta le, amikor nem számított rá, mert csak rám figyelt: megvallotta, hogy mennyire szeret. Ha iszik a véremből, életben marad, de a bátyám megakadályozta: ellökött engem, Callic-t pedig szárazra szívta. Élettelen porhüvelyét ott hagyta a földön, s aztán nekem támadt, hogy velem is hasonló kegyetlenséggel végezzem. Ha akkor nem jelenik meg Lexi, sikerrel is járt volna.

Üvöltöttem a kintől, de elhúztam a kezem a lánytól, és ököllel a földet verve igyekeztem legyűrni a vérszomjamat, száműzni a lelkem sötét zugába, ahonnan előtört.

Nemsokára visszanyertem az önuralmamat, és félrehúztam a lány ruháját, hogy szemügyre vegyem a sebét. Megállapítottam, hogy késsel vagy pengével szúrhatták meg. A kicsi, éles fegyver szinte mértani pontossággal hatolt be a két melle közé, de a szívét nem érte. Mintha a támadó szándékosan *arra törekedett* volna, hogy az áldozata szenvedjen, és azonnali halál helyett lassan, keservesen vérezen el.

A tettes nem hagyta hátra a gyilkos eszközt, így a fogammal hasítottam fel a bőrt a csuklómon. A fájdalom – ezúttal a jótékony, keserű, valódi fájdalom, nem az örömteli, amit a szemfogaim kipatolásával éreztem – segített összpontosítani.

Így is nagy erőfeszítésembe telt, hogy a lány szájához nyomjam a csuklómat, de megtettem, majd az öklömet összeszorítva pumpáltam a vért, ami bennem sem tengett túl. Nem tudhattam, sikerül-e így megmentenem, hogy az utóbbi időben csak állatokkal táplálkoztam, de meg akartam próbálni.

A lány szívverése tovább lassult, sőt időnként aggasztóan hosszú szünetekre le is állt.

Da-damm.

Szünet.

Da-damm.

Hosszabb szünet.

Szakadozó folytatás.

– Gyerünk! – sziszegtem fogcsikorgatva. – *Gyerünk már!*

Végre kiserkent néhány csepp vér, és a lány ajkára hullott, aki rezzenő arccal, alig észrevehetően megmozdult, s az ajka szétnyílt.

Újra ökölbe szorítottam a kezem, olyan erősen, ahogy csak tellett tőlem, és igyekeztem még több vért csepegtetni a szájába. Amikor megérezte a szokatlan folyadékot a nyelvén, majdnem kiöklendezte.

– Igyál! – utasítottam. – Ez majd segít! Csak *igyál!*

– Ne... – nyöszörögte, és elfordította a fejét.

Figyelman kívül hagyva bágyadt tiltakozását, még erősebben a szájához nyomtam a csuklómat, kényszerítve, hogy lenyelje a vért. Megint felnyögött, és nem engedelmeskedett. Feltámadt a szél, és megsuhogtatta a szoknyáját. Hallottam, ahogy egy giliszta, menekülve a hideg éjszakai levegő elől, mélyebbre ássa magát a puha, nedves földben.

A lány végre feladta a harcot.

Ajkát a csuklómon vajt sebre szorította, lágy nyelvével kitapogatta a vér forrását, majd kortyolni kezdte.

A szívverése fokozatosan gyorsult.

Da-damm.

Da-damm.

Dadamm-dadamm-dadamm.

Egyik véráztatta kesztyűs kezét felemelte, erőtlenül hadonászott, majd elkapta a kezemet, és próbálta közelebb szorítani az arcához. Most már több vért akart. Nem lepődtem meg ezen, de magamra is kellett gondolnom, hiszen kezdtem szédülni.

– Ennyi elég lesz – húztam el a kezem, mire ő nyávogó sikolyokkal tiltakozott.

A szíve egyenletesen dobogott.

– Mi a neved? Hol laksz? – kérdeztem, de ő csak szűkülve kapaszkodott a karomba.

– Nyisd ki a szemed! – parancsoltam rá.

Amikor így tett, Callie tekintete nézett rám újra.

– *Hol laksz?* – sürgettem, miközben forgott velem az egész világ, és Erőm utolsó megmaradt foszlányait hívtam segítségül.

– Ötödik sugárút – felelte a lány ábrándos hangon.

– *Azon belül?* – faggatóztam tovább egyre türelmetlenebbül.

– Hetvenharmadik utca... – suttogta. – Hetvenharmadik utca egy...

Akkor felkaptam. Megcsapott a parfümje, és a ruhájának selyem-, tüll- és csipkerengetegén keresztül is éreztem az emberi hús melegét. Hullámos tincsei bizsergették az arcomat és a nyakamat. Lehunyt szemmel, ernyedten lógott a karomban. Vércseppek hullottak a porba, az övé vagy az enyém, egyre ment.

Megfeszítettem az állkapcsom, és futásnak eredtem.

A lighogy magam mögött hagytam a parkot, lovas kocsi fordult be a sarkon, nyomában lovas rendőrrel. Megriadtam a hirtelen zajtól, és gyorsan visszahúzódtam az árnyak közé.

New Orleanst hatalmas városnak láttam, és Mystic Fallshoz képest az is volt: rengeteg épületet, üzletet és hajót zsúfoltak össze a Mississippi folyó két partján fekvő kicsi, ám sűrűn lakott területen. De az is eltörpült Manhattan mellett, ahol óriási, alabástromfehér épületek törtek az égbe, és szédítően sokféle nemzetiségű árusok – olaszok, írek, oroszok, németek, sőt, kínaiak és japánok – kínálgatták a portékáikat.

New York City éjszaka is lüktetett az élettől. Az Ötödik sugárutat egész sor vidáman sziszegő gázlámpa világította meg, meleg, élénken izzó fényben fürösztve a macskaköves járdát. Két nevető szerelmes egymáshoz hajolt, és a füttyülő szembeszél miatt összébb húzták magukon a kabátot. Egy rikkancsfíú hangosan kiabálta a legújabb híreket egy kigyulladt gyárról meg a városházán leleplezett korrupcióról. Ezernyi szív dörömbölt, lüktetett és tombolt örült hangzavarral a fülemben. A szemét bűze, keveredve a parfümök illatával és a szappanos bőr visszafogottságával, oly elválaszthatatlan volt az utcától, mint a kudzu³ indái az otthoni tájtól.

³ Japánban őshonos, Amerikába a 19. század második felében átkerült kúszónövény. *(a ford.)*

Miután sikerült visszanyernem a nyugalمامat, karomban a lány-nyal a legközelebbi árnyékba szökkentem. Nem messze ajtónálló őrködött egy szálloda kapujában, újsággal a kezében. Megvártam, hogy olvasni kezdje, majd amilyen gyorsan csak tudtam, elsuhan-tam mellette. Persze ha az elmúlt időszakban embervéren élek, ami az Eröm teljében tart, könnyebb lett volna megbűvölni a portást, hogy felejtse el, amit látott, de ebben a helyzetben annyit tehettem csupán, hogy – az emberi szem számára remélhetőleg csak elmosódó árnyként – széleseben suhanok a Hetvenharmadik utca irányába.

A Hatvannyolcadik utcánál jártam, amikor kénytelen voltam a nedves bozótba bújni, mert egy részeg fickó botorkált felénk. A sűrű ágak takarásában már semmi nem vonta el a figyelmemet a lány vé-réről. Próbáltam nem belelegezni az illatát, és átkoztam a zsigeri vá-gyat, mely arra ösztökélt, hogy tépjem fel a torkát. Amikor a pityó-kás alak végre odébb tántorgott, észak felé, a Hatvankilencedik utca irányába siettem, és csak bizakodni tudtam, hogy senki nem állít meg, és kezd el kérdezősködni a karomban tartott eszméletlen lány-ról. A nagy sietségben azonban belerúgtam egy kőbe, amely menny-dörgéssel felérő robajjal gurult végig a kihalt macskaköves utcán. A részeg megállt, és körbefordult.

– Ki az? – kérdezte vontatottan.

A mellettem levő ház mészkőfalához húzódtam, és csendben imádkoztam, hogy menjen már tovább. A fickó egy darabig habo-zott, vizenyős szemével ide-oda pislogott, aztán lerogyott a járda szé-lére, és hangosan hortyogni kezdett.

A lány mocorgott és nyöszörgött, tudtam, nemsokára magához tér, s észreveszi, hogy egy idegen férfi viszi a karjában, és akkor, két-ség nem fér hozzá, hangosan sikoltozni kezd majd. Megacéloztam az akaraterőmet, és elszámoltam magamban tízig. Aztán, mintha a

pokol összes démona üldözne, ágyúgolyóként kilöttem magam, és már arra sem ügyeltem, hogy a lány ne rázkódjon. Elhagytam a Hatvankilencedik utcát, majd a Hetvenediket... Kóbor vércsepp csapódott az arcomra a lány sebéből. Mögöttem léptek visszhangoztak. A távolban ló nyerített.

Végre-valahára megérkeztem a Hetvenkettedik utcához. Még egy háztömb, és ott leszünk, gondoltam megkönnyebbülten. El is terveztem, hogy leteszem a lányt a küszöbre, és visszafutok a parkba...

De a Hetvenharmadik utca 1. látványától elakadt a lélegzetem.

Hatalmas házban nőttem fel, melyet apám építtetett a Veritas birtokon abból a pénzből, amit maga gyűjtött össze, miután Itáliából Amerikába jött. Az otthonunk háromemeletes volt, tágas, napsütötte verandával, a második emeletig érő karcsú oszlopokkal és minden fényűző berendezéssel, amelyhez az északi blokádnak idején hozzá lehetett jutni.

De ez a ház – vagy inkább kúria – óriási volt. Elefántcsontszínű mészkőből épült kastély, mely majdnem az egész tömböt elfoglalta. Minden emeletről sűrű ablaksorok pislogtak, mint vigyázó szemek, az utcára. Kovácsoltvas erkélyek – hasonlóak azokhoz, amelyek Callie-ék New Orleans-i házat díszítették – terpeszkedtek minden szint közepén, és futónövény barnuló indái tekeredtek a cikornyás fémkacsakaringókra. Európai stílusú, hegyes csúcsívek meredtek hetykén az ég felé, mellettük pedig vízköpők ültek, groteszk ábrázattal.

Mily ironikus, gondoltam, a házat, amelyet kénytelen vagyok megközelíteni, szörnyetegek őrzik!

Felmentem a lépcsőn az ébenfából faragott, méretes kapuig. Óvatosan letettem a lányt, majd hármat ütöttem a sárgaréz kopogtatóval. Már fordultam volna sarkon, vissza a park irányába, amikor a

masszív bejárat – oly könnyedén, mintha holmi kertajtó lett volna csupán – kitárult. Magas, szikár komornyik bukkant elő egyszerű, fekete libériában. Rám meredt, majd a lányra a lábamnál.

– Uram – fordult hátra valakihez, akit nem láttam –, Miss Sutherland az...

Nagy kiáltozás, sürgés-forgás támadt, és egy szempillantás alatt egész seregnyi aggodalmaskodó ember tódult ki.

– A parkban találtam a hölgyet... – kezdtem bele a magyarázatba, de nem jutottam tovább, mert a sápítózó nők, izgága szolgálk és fontoskodó férfiak, terebélyes szoknyákban, selyemzakókban, mind kirohantak a verandára, és pánikba esett libacsapatként kapkodtak a lány körül. Az emberi vér szaga úgy összesűrűsödött, hogy egészen beleszédültem. Egy gazdagon felcicomázott középkorú asszonyság, aki az anya lehetett, kitapintotta a lány pulzusát.

– Henry! Vigye be Bridgetet! – rendelkezett.

A komornyik fel is emelte a kisasszonyt, és a szeme sem rebbent, amikor krémszínű mellényét beszenyezte a vér. A házvezetőnő szorosan a nyomukban maradt, az úrnő pedig lélegzetvételnyi szünet nélkül osztogatta a parancsokat a családnak és a személyzet tagjainak.

– Winfield, szalassza a fiút az orvosért! Szóljanak Gertának, hogy készítsen forró fürdőt! A szakács főzzön erőlevest! Hol a gyomorke-serű? Azonnal oldják ki a ruháját, és lazítsák meg a fűzőjét! Sarah, keresse meg a régi golycsokat, és vágjon kötést! Lydia – fordult a másik lányához –, eredj Margaretért!

Azzal a tömeg visszaszivárgott az ajtón keresztül, egy térdnadrágos, sapkás kisfiú kivételével, aki, miközben a cipője talpa egyre hal- kulva kopogott a kövezeten, elszaladt az éjszaka sötétjébe. Mintha a ház, amely néhány pillanat erejéig kilökte magából a benne buzgó

életet, élénkséget, meghittséget, most visszazippantotta volna a lakóit a biztonságos falai közé.

Még ha akarom, se követhettem volna őket. Az emberek be kell hogy hívjanak minket – akár tudatában vannak, akár nem, hogy velünk a végzetük lép be hozzájuk. Mi, vámpírok, hívás nélkül egyetlen otthonba sem tudunk belépni. Számkivetettek vagyunk, nem ülhetünk oda a meleg tűzhöz, a barátságos társasághoz, kint kell bujdosnunk az éjszakában, legfeljebb csak szomorúan nézhetünk be az ablakon át.

Indulni akartam, hiszen egy leheletnyivel így is tovább időztem a kelleténél.

– Várjon csak, fiatalember! – szólt rám egy mély, harsogó hang oly határozottan, hogy megtorpantam, mintha valami ismeretlen Erő hatott volna rám.

Az ajtóban álló alak ránézésre a ház ura és egyben a védencem apja lehetett. Testes, jovialis férfi volt, az elégedett emberek lehengerlő modorával. Drága gyapjú és tweed öltözetet viselt, jól szabott, egyúttal kényelmes darabokat. Egész fellépése, a vörös barkójától a csillogó fekete szemén át a féloldalas mosolyáig, *kellemesnek* hatott. Látszott rajta, hogy keményen megdolgozott a jólétért, kerges keze és kivörösödött nyaka egyértelműen elárulta, hogy a vagyonához nem örökség útján jutott.

Futó gondolat villant át az agyamon: milyen könnyű lenne kicsalni... Ha csak egy lépést tenne... Terebélyes teste napokra elegendő vérrel látna el. Az ínyemben már éreztem a jól ismert, vágy szította fájdalmat, melytől, ha nem fojtom el, menten kipattannak a szemfogaim, és rávetem magam.

De, noha aznap este nem ez volt az első kísértés, a gyilkos életet már magam mögött hagytam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Épp indulni készültem, uram. Örülök, hogy a lánya biztonságban van – biccentettem, és már hátráltam is az árnyak közé.

Az ember azonban előrenyúlt a kövérkés karjával, és visszatartott. Elkeskenyedő szemmel méregetett, és hiába tudtam, hogy könnyedén végezhetnék vele, úgy összeszorult a gyomrom, hogy magam is meglepődtem.

– Hogy hívják, fiam? – kérdezte.

– Stefan – vágtam rá. – Stefan Salvatore.

A következő pillanatban persze rájöttem, hogy, miután Mystic Fallsban és New Orleansban akkora felfordulást okoztam, igen nagy ostobaság volt a valódi nevemet elárulnom.

– *Stefan* – ismételte a ház ura, miközben újra végigmért –, jutalmat nem is követel?

Megigazítottam az ingem hajtókáját, mert hirtelen szégyellni kezdtem szalonképtelen külsőmet. Fekete pantallóm, hátsó zsebében a naplómmal, igencsak megkopott már. Az ingem rendezetlenül lógott, és összegyűrődött a nadrágtartó alatt. Kalapot, nyakkendőt, mellényt nem viseltem, és ami ennél is rosszabb volt, a hosszszas, szabad ég alatt tartózkodástól piszkos lettem, és áporodott bűzt árasztottam.

– Nem, uram – ráztam a fejem. – Örülök, hogy segíthettem! – motyogtam.

A férfi, mintha neheze esne megemészteni a szavaimat, egy darabig hallgatott. Már-már azt hittem, a megrázkódtatás, hogy sebzetten, elesetten kellett látnia a lányát, elhomályosította az elméjét.

– Badarság! – csapott végül a vállamra. – Mindenképpen szeretném meghálálni, hogy biztonságban hazajuttatta a drága legkisebb gyermekemet! Legalább egy szivart fogadjon el, és igyunk egyet a nagy örömről!